

Arrest

nr. 83 672 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die loco advocaat M. VANDEVYVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 maart 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 28 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesch. U hebt de Bengaalse nationaliteit. U verklaarde dat u in 2010 lid werd van de 'BNP', een politieke partij in Bangladesh. U werkte in de bazar waar u een winkel had. In juni 2010 werd u als lid van de 'BNP' verkozen tot secretaris van het comité van die bazar waar u werkte. De drie andere leden van het comité waren van de Awami League (AL), de rivaliserende partij. U kreeg problemen met de voorzitter van het comité. Op 20 december 2010 was er een gevecht in de buurt van uw winkel. Bij dat gevecht kwam iemand om het leven. Door toedoen van de mensen van de 'AL', werd u valselijk beschuldigd van die moord. Op 22 december 2010 ging u dan naar Dhaka waar u onderdook bij uw oom. U had daar contact met een smokkelaar die voor u een paspoort regelde, op eigen naam en eigen geboortegegevens. U vertrok in maart 2010 met dat paspoort naar Frankrijk van waar u naar België reisde waar u op 22 maart 2010 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een gecertificeerde kopie voor van een juridisch stuk, evenals een Engelstalig stuk van een advocaat.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u geen enkel identiteitsdocument voorlegde. Nochtans is het aantonen van de identiteit een essentieel gegeven in een asielaanvraag en kan van de asielzoeker dan ook worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om een identiteitsstuk voor te leggen. U hebt dit echter nagelaten. U stelde vanuit België enkel contact te hebben met uw advocaat in Bangladesh en een paar keer met uw broer (zie gehoorverslag CGVS). Uw advocaat stuurde u documenten op die de valse rechtszaak tegen u zouden moeten staven, maar hij heeft nagelaten om enig identiteitsdocument over te maken. Dat noch uw advocaat, noch uw broer, noch uw oom in Dhaka er in zouden slagen om voor u enig bewijs van identiteit te bezorgen, is niet geloofwaardig. Niemand van hen deed de moeite om zich naar uw dorp te begeven en blijkbaar hebt u ook zelf niet de moeite genomen om andere personen in uw dorp te contacteren of zelfs maar een brief te schrijven naar het huis waar uw moeder woont (zie gehoorverslag CGVS p.5). Gezien het gebrek aan identiteitsdocumenten kan ook niet met zekerheid worden vastgesteld dat de andere door u voorgelegde documenten uw persoon zouden betreffen.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw vertrek uit uw dorp en uw vertrek uit Bangladesh chronologisch verward en tegenstrijdig. Zo verklaarde u eerst dat u op **21 april 2011** Bangladesh verliet (zie gehoorverslag CGVS p.2). Nadien verklaarde u dat u in **maart 2011** al Bangladesh verliet (zie gehoorverslag CGVS p.4). Zo verklaarde u ook eerst dat u op **22 december 2010** van uw dorp naar Dhaka reisde (zie gehoorverslag CGVS p.3). Nadien verklaarde u dat u in **december 2011** pas naar Dhaka reisde (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 4). U diende er verschillende keren op te worden gewezen dat dit niet kan omdat u dan al in België was. Pas na verschillende confrontaties gaf u aan dat het toch **december 2010** was. Daarbij merkt het CGVS op dat u geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegde ter staving van uw vertrek uit Bangladesh en uw reisweg, waardoor het CGVS niet kan achterhalen wanneer en hoe u precies uw land verliet.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten stelt het CGVS vooreerst vast dat u verklaarde deze documenten te hebben ontvangen in november 2011 (zie gehoorverslag CGVS p.5). Nochtans blijken de door u neergelegde documenten aan te geven dat ze zijn uitgegeven in februari 2012. Dat de documenten zijn opgesteld nadat u ze zou hebben ontvangen in België ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van deze documenten. U hebt in elk geval geen enveloppe voorgelegd die het ontvangst van deze documenten zou kunnen staven. Daarnaast blijkt dat de gecertificeerde kopie over uw valse zaak niet authentiek te zijn. Immers staat op de laatste pagina geen verwijzing naar de wetgeving van 1872 zoals dat, volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, zou moeten zijn. Ook blijkt er nergens enige titel op deze documenten te staan zodat niet duidelijk is welk soort document dit betreft (zie gehoorverslag CGVS p.15), iets wat u evenmin aan het CGVS kon aangeven (zie gehoorverslag CGVS p.13). Eerst verklaarde u dat het een arrestatiebevel is en dat de wetsartikelen worden opgesomd (zie gehoorverslag CGVS p.13). Nadien moest u toegeven dat er helemaal geen arrestatiebevel bij zit (zie gehoorverslag CGVS p.14). Ten slotte verwijst het CGVS nog naar informatie waarover het beschikt en waarvan eveneens een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat het in Bangladesh niet moeilijk is om valse documenten te verkrijgen. Deze vaststellingen ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van deze documenten.

Ook wat betreft uw beweerde lidmaatschap van de 'BNP' heeft het CGVS serieuze bedenkingen. Zo kan u niet aangeven waarvoor de letters 'BNP' staan en kan u amper iets vertellen over de principes van die partij (zie gehoorverslag CGVS p.7, 8 en 9). U verwijst enkel vaag naar Rahman en zijn televisieoptredens, zonder dat u iets inhoudelijks over de 'BNP' kan vertellen. In zoverre dat

uw recentelijk lidmaatschap van deze partij als excuus zou kunnen aanvaard worden, is het hoe dan ook niet geloofwaardig dat iemand met zulk een laag profiel binnen de 'BNP' dermate door de tegenpartij 'AL' zou worden geïmponeerd dat dit zou leiden tot valse beschuldigingen van moord. Voorts is het weinig geloofwaardig dat u enerzijds verklaarde dat u in Bangladesh werd gezocht door de overheid in het kader van een moordzaak, en anderzijds verklaarde dat u Bangladesh verliet op een paspoort met uw eigen foto en eigen naam (zie gehoorverslag CGVS p.2 en 3). Indien u werkelijk zou worden gezocht wegens moord, al dan niet terecht, is het weinig geloofwaardig dat u het risico zou nemen om uw land te verlaten met een paspoort op uw eigen naam.

U hebt aldus uw asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging in het kader van het Vluchtelingenverdrag waardoor u zich zodoende ook niet langer kan steunen op die elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de “*SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZOALS ONDER MEER GESTELD IN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET, ALSOOK BIJ DE WET VAN 29/07/1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN DE ALGEMENE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT, MANIFESTE BEOORDELINGSFOUT*” in, en beroept zich verder ook nog op een “*SCHENDING ARTIKEL 3 EVRM*”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Bangladesh te zijn ontvlucht omdat hij er als aanhanger van de politieke partij BNP, geïmponeerd werd door leden van de rivaliserende politieke partij “Awami League”, en zelfs valselijk beschuldigd werd van moord.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt echter geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit.

3.3. Verzoeker voert aan dat hij *“heeft alles gedaan wat in zijn macht lag om iemand te bereiken in zijn thuisland om hem zijn identiteitsdocumenten te bezorgen, doch deze mensen zijn hierin niet geslaagd”* en meent dat dit *“kan moeilijk aan verzoeker verweten worden, immers hij is afhankelijk van de verschillende personen in zijn thuisland om hem zijn identiteitsdocumenten te bezorgen.”*

3.4. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker kan zich dan ook bezwaarlijk beperken tot blote beweringen en verwijten naar derden toe, nu hij zelf verantwoordelijk is voor het onderbouwen van zijn asielaanvraag. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij vanuit België nog contact heeft met zijn broer en advocaat in Bangladesh, en deze hem wel andere documenten bezorgd zouden hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5).

3.5. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit aan te tonen nu zijn verklaringen inzake de identiteitsdocumenten die hij in Bangladesh zou hebben gehad en zijn reisweg naar Europa geenszins kunnen overtuigen. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker allerhande elementen kan voorleggen waaruit kan blijken dat hij in Bangladesh hoger middelbaar onderwijs tot de achtste graad volgde, als zelfstandig handelaar in groenten en fruit de taak van secretaris van het *“Market Committee”* opnam, zich bovendien politiek engageerde en er zelfs in slaagde naar Europa te vluchten toen hij valselijk werd beschuldigd wegens moord en gerechtelijk vervolgd. Dat verzoeker dan ook niet minstens zijn identiteit kan aantonen wordt niet aannemelijk gemaakt. Zijn blote bewering *“had enkel geboorteakte, nu niet meer”* (gehoorverslag CGVS, p.6) is strijdig met zijn verklaring dat hij naar Europa reisde met zijn eigen paspoort. Verzoeker legt dit paspoort niet neer, noch staft hij zijn vliegreis en kan bezwaarlijk overtuigen waar hij in dit verband verklaarde dat een smokkelaar *“regelde alles”*, terwijl hij geen smokkelaar behoefde om met zijn eigen paspoort te reizen, laat staan hoe een smokkelaar zonder enig document voor te leggen zijn paspoort kon aanvragen en verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p.3). Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers verklaringen inzake zijn vertrek uit zijn dorp en reisweg naar Europa vaag en tegenstrijdig zijn en verzoeker deze wijzigde naarmate doorgevraagd werd. Waar verzoeker aanvoert dat *“het argument van het CGVS dat verzoeker eerste verklaarde dat hij in april 2011 en nadien in maart 2011 Bangladesh zou hebben verlaten, kan niet overtuigen”* omdat *“Dit verschil is immers slechts miniem”*, wordt echter geen afbreuk gedaan aan het bestaan van de vastgestelde incoherenties en zijn nalatigheid alsnog zijn reisweg aan te tonen. Voorgaande vaststellingen kunnen er slechts op wijzen dat verzoeker elementaire gegevens als zijn (identiteits-)documenten, reisweg en aankomst in Europa achterhoudt, en ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid en houden een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas.

3.6. Verzoeker legde een brief van zijn advocaat in Bangladesh en een gecertificeerde kopie van een gerechtelijk document neer. Aangezien verzoeker derhalve zijn identiteit niet aantoonde kan niet komen vast te staan of de documenten die hij neerlegde hem aangaan. Verder wijst de commissaris-generaal op formele gebreken die de authenticiteit van de certified copy van gerechtsdocumenten onderuithalen, met name dat erin niet wordt verwezen naar de wetgeving van 1872 en het document bovendien niet getiteld is, zodat onduidelijk is wat voor document het betreft. Het is bovendien niet ernstig dat verzoeker ook zelf niet kon toelichten wat voor documenten hij zelf neerlegde, en verder blijkt dat verzoeker verklaarde de documenten ontvangen te hebben in *“November 2011”* (gehoorverslag CGVS, p.5), terwijl ze werden opgesteld op 13 februari 2012. Voormelde bevindingen worden door verzoeker niet betwist, noch wordt er een aannemelijke verklaring voor gegeven. Er kan dan ook bezwaarlijk enige bewijswaarde worden gehecht aan dit neergelegde stuk, temeer nu blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat dergelijke valse stukken met gemak verkregen kunnen worden in Bangladesh. De brief van zijn advocaat is geen objectief document maar een persoonlijke getuigenis en kan de geloofwaardigheid van het asielrelaas dan ook niet kan staven.

3.7. Verzoekers voorgehouden asielmotieven worden evenmin onderbouwd door zijn verklaringen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen immers slechts een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen

moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoekers verklaringen zijn echter behept met tal van hiaten en kunnen bovendien niet geobjectiveerd worden.

3.8. Waar verzoeker argumenteert dat *“Tevens dient er rekening te worden gehouden met het feit dat het voor verzoeker een angstaanjagende situatie is om zijn vluchtverhaal uit [de] doeken te doen”*, dient te worden vastgesteld dat op elke kandidaat-vluchteling de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. De blote bewering dat verzoeker dit zou ervaren hebben als *“een angstaanjagende situatie”*, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad kan verzoeker ook niet volgen waar hij stelt dat *“het kan gebeuren dat een en ander niet direct duidelijk kan worden verteld”* omdat hij *“vreest immers voor zijn leven”*. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de voorgehouden feiten een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid zodat zij in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zij zijn immers van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven.

3.9. Voor zover verzoeker meent nood te hebben aan internationale bescherming omdat hij wordt geïsoleerd omwille van zijn engagement voor de BNP, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij minstens zijn politiek profiel aannemelijk kan maken. Dit is geenszins het geval nu verzoeker zelfs onbekend is met de correcte naam van zijn partij voluit en niet de minste kennis had van haar politieke standpunten (zie CGVS-verhoor). Verzoeker erkent dat hij *“slechts zeer recent lid geworden [was] van deze partij en hij dus nog niet volledig bekend was met de gebruiken van de partij”* en benadrukt nu dat zijn politiek engagement beperkt was. De commissaris-generaal wijst er in dit verband dan ook terecht op dat, daargelaten de (on)geloofwaardigheid van verzoekers politiek profiel, hoe dan ook niet kan worden ingezien dat iemand met een dergelijk, door verzoeker voorgehouden, lage politiek profiel dermate wordt geïsoleerd dat hij zou vals beschuldigd worden van moord, en hiervoor dient te vluchten naar het buitenland. Verzoeker beperkt zich op dit punt in het verzoekschrift tot het louter bevestigen dat *“Het lidmaatschap bij de BNP volstond reeds om verzoeker te viseren”*, en stelt dat *“Het feit dat hij nog geen hoge positie binnen de BNP had verworven, doet niets terzake”*, doch toont niet aan dat in Bangladesh de politieke situatie van die aard is dat elk lid van de BNP als een dermate groot gevaar wordt beschouwd door haar tegenstanders dat zij allen, zelfs nieuwe leden en/of leden die geheel onbekend zijn met de partij, valselijk worden beschuldigd van en vervolgd voor ernstige misdrijven, en daarom genoodzaakt zijn te vluchten naar het buitenland.

3.10. Aldus biedt verzoeker geen aannemelijke verklaring voor de vaagheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen, die grondslag vinden in het administratief dossier en pertinent zijn. De Raad dient dan ook vast te stellen, na een grondig heronderzoek van het administratief dossier, dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besloten heeft. Tenslotte weerlegt verzoeker evenmin de vaststelling dat het feit dat hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten met zijn eigen paspoort, zijn bewering in de negatieve aandacht te staan van zijn nationale autoriteiten en voor hen bevreesd te zijn, alsook zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming verder onderuithaalt.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker voert aan dat de commissaris generaal tevens ten onrechte oordeelde dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en meent aldus in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, doch voert hiervoor geen concrete argumenten aan in het verzoekschrift en beroept zich aldus voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. *HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, 86).

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK